

[Aksel Larsen.]

Der kan blive meget stor Strid om, hvordan denne Lovbestemmelse skal praktiseres.

Ny er en Bestemmelse i Lovforslagets § 8. Jeg tillader mig at spørge, hvorfor denne Bestemmelse skal indføres. Man siger i Stk. 2, at Løbesedler, Indholdsplakater, Spisesedler ... (*Justitsministeren: Spisesedler!*). Ja, det er det, det hedder ... anses som Bestanddele af det Blad, hvortil de henviser, eller hvorfra de stammer.

Hvis de anses som Bestanddele, hvorfor i al Verden skal der saa en særlig Paragraf om ekstra Ansvarlighed for disse? Hvorfor skal det særlig fastslaaes for dem, at de maa ikke indeholde Udtalelser, der ved deres Form eller Indhold utilbørligt — her er igen et Spørgsmaal: Hvad forstås ved utilbørligt, hvordan skal det udlægges? — forulemper Personer eller Virksomheder. Det maa Bladet heller ikke. Hvis Bladet gør det, er det strafbart. Hvorfor skal der saa ekstra skrives noget, som er en Selvfølgelighed, hvilken Hensigt har man dermed?

Endelig er der noget, som synes at være undgaaet ikke alene Justitsministerens, men ogsaa de foregaaende Ordføreres Opmærksomhed. Ja, maaske tager jeg fejl, naar jeg siger, det er undgaaet Justitsministerens Opmærksomhed. Det er muligt, han netop er opmærksom paa det, men saa gik Ministeren meget skaansomt og let hen over det i Forelæggelsestalen. Det er noget, som har meget stor Betydning, og som principielt er noget andet end det, som staar i Presse-loven af 1851.

Det er § 19, Stk. 5: „Sager angaaende Overtrædelse af denne Lov behandles som Politisager.“ Det ser meget uskyldigt ud for Ikke-Jurister. Hvad er Politisager for noget? Det ved man ikke rigtigt. Jeg skaffede mig Oplysning om det, fordi det kunde være, der skjulte sig noget deri, og saa viste det sig, at Politisager, det er den Slags Sager, hvor Folk bliver hentet til Byretten paa Grund af en Politirapport, fordi de er gaaet forkert over en Hellebro eller gaaet imod rødt Lys, Sager, hvor der ikke er nogen Procedure, ikke nogen Forsvarer, hurtig og ekspedit Behandling. Efter denne Lov kan man komme ud for meget alvorlige Ting, risikere at blive idømt meget store Bøder, Erstatning eller lang Fængselsstraf, og saa skal Sagerne efter denne Lov behandles summarisk som Politisager, hvor den anklagede ikke har Ret til Forsvarer, medmindre han er i Stand til paa Forhaand privat at engagere en saa-

dan og møde op med vedkommende i Retten.

Hvis man ikke kan indse, at andre af Lovens Bestemmelser er Skridt i reaktionær Retning, saa maa man i hvert Fald erkende, at denne Bestemmelse i § 19 er det.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger nu ved første Behandling og udtrykke Haabet om, at Udvalgsbehandlingen maa blive langvarig, maa blive grundig, maa fjerne alle Uklarheder og Selvmodsigelser i Forslaget og — ikke maa blive afsluttet, før Rigsdagen er hjemsendt, saaledes at vi fortsat kan beholde Presse-loven af 1851.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Det, der kalder mig frem til en kort Bemærkning, er nogle Ord, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen lod falde, idet det ærede Medlem sagde, at der var Censur i Radioen. Det er ikke rigtigt. Jeg maa paatale den Udtalelse. Det ærede Medlem har selv for nylig talt om Eventyrlandet Estland, og det ærede Medlem vil selv kunne bekræfte over for dette Ting, at der har ikke været et Menneske, der har blandet sig ind i de Eventyrligheder, det ærede Medlem frembragte. Men at der i Radioen er en Redaktion, om jeg saa maa sige, af det Stof, som indsendes til os, kan det ærede Medlem vel heller ikke selv betvivle er den eneste rimelige Orden. Vi kan dog ikke have, at hvad som helst et Menneske finder paa at sende ind til os, kan sendes ud til Lytterne. Det maa læses igennem, der maa ske en Kvalitetsbedømmelse af det Stof, der sendes ud. Men det ærede Medlem har ingen Ret til at sige, at der er Censur i Radioen.

Justitsministeren (Steincke): Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne takke samtlige ærede Ordførere paa nær den sidste for Modtagelsen af dette Forslag. Alligevel kan jeg ikke gøre Svaret ganske kort, da der er rejst en hel Del Spørgsmaal, som jeg synes jeg bør besvare, og fremfor alt vil jeg gerne bringe en vis Klarhed til Veje med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det specielt fra min Side har været tilsigtet at gøre et Indgreb i Pressefriheden. Det syntes at være Opfattelsen baade hos den ærede Ordfører for Venstre, der glædede sig over, at jeg ikke havde udformet Forslaget nær saa skarpt, som han havde ventet, og